

TIFFANY

Janice Maynard
Ház a hegyen

Carrie Alexander
Forró csokoládé

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Janice Maynard, 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: *A Billionaire for Christmas* (Harlequin, Desire)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

© Carrie Antilla, 2003 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: *The Chocolate Seduction* (Harlequin, Temptation)

• Magyarra fordította: Erős László

Első magyarországi megjelenés: *T230, Harlequin Magyarország Kft., 2008*

Nyomtatásban megjelent: a TIFFANY 335–336. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-600-8

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Janice Maynard
Ház a hegyen

1. FEJEZET

Leo Cavallónak fájt a feje. Tulajdonképpen mindene sajgott. Az Atlantától a tennessee-i Great Smoky Mountainsig tartó szakasz a térképen nem látszott különösebben nehéznek. Leo azonban nem számolt azzal, hogy milyen fárasztó sötétben a kanyargós úton vezetni. December elején ugyanis korán esteledik.

Az órájára pillantott. Már kilenc! És fogalma sincs, milyen messze van még a cél. Tíz mérfölddel ezelőtt a GPS-e feladta, és csak annyit írt ki, hogy „ismeretlen útszakasz”. A hidegben a szélvédőre ráfagyott a szakadó eső. Leo tényleg bajban volt. A Jaguart nem ilyen pocskék időre tervezték.

Izzadt a vékony pulóver alatt. Önkéntelenül a kesztyűtartóban lévő gyógyszeres doboz után nyúlt. Hirtelen ismét hallani vélte az öccse hangját. Hangosan és érthetően.

Komolyan mondom, Leo. Változtatni kell az életeden. Atyaéig, hiszen szívinfarktust kaptál!

És az ő válasza:

Csak egy könnyű infarktus volt. Ne dramatizáld túl! Kitűnő fizikai állapotban vagyok. Hallottad, mit mondott az orvos.

Igen. Azt mondta, hogy túl sok stressz ér. És utalt a családi előzményekre. Az apánk negyvenkét éves sem volt, amikor infarktust kapott. Ha így folytatod, hamarosan ott fekszel mellette.

Leo szétharapta a tablettát, és szitkozódott, amikor hirtelen egy apró kavicsos szakaszhoz ért. A kerekek megcsúsztak, de ő hamar visszanyerte az uralmát a kocsí felett. Lassan hajtott tovább, közben a vidéket pásztázta, hátha észrevesz valami emberi jelenlétre utaló nyomot.

A reflektorfény az utat szegélyező, jókora rododendronbokrokra esett, ami szinte klausztofóbiát váltott ki Leóból. Atlanta fényeihez szokott. Penthouse lakásából lélegzetelállító kilátás nyílt az egész városra. Fények – nyüzsgés – emberek. Mindez a mindennapok része volt. Volt? Miért is hagyta rábeszélni magát, hogy az isten háta mögé utazzon!

Öt perccel később – Leo már közel állt hozzá, hogy visszaforduljon – hirtelen meglátta: fényt a sötétségben. A megkönnyebbülése leírhatatlan volt, mert a visszafordulás sem tűnt valami csábító gondolatnak. Vett egy mély lélegzetet, amikor végre megállt egy ház előtt. Gyorsan felkapta a hátsó ülésen heverő szőrmebélésű bőrdzsekijét. Időközben elállt az eső, de a nyirkos hideg csöppet sem volt kellemes. Elhatározta, hogy a holmiját a kocsiban hagyja, míg ki nem derül, hol van a szállása.

A modern gerendaház a verandájáról kiszűrődő meleg fénnel barátságosnak tűnt. Mivel Leo nem látott csöngőt, meglódította a fémkopogtatót. Meglehetősen hangosan. A házban több lámpa is felgyulladt. Miközben türelmetlenül egyik lábáról a másikra állt, az ajtó mögötti függönyt elhúzták, és egy pillanatra feltűnt egy nő arca.

– Ki az? – kérdezte egy fojtott hang.

– Leo. Leo Cavallo! – Kényszerítenie kellett magát, hogy legalább félig-meddig barátságos hangot üssön meg. – Bemehetek?

Phoebe szorongva ajtót nyitott. Nem mintha félt volna a férfitől, akire már órák óta várt. Attól félt, hogy rossz hírt kell közölnie vele.

Zavart mosollyal félreállt, hogy beengedje Leót. Széles vállú, a testfelépítése, akár egy favágóé, állapította meg magában. Phoebe majdnem egy méter nyolcvan volt, de a férfi így is jó tíz centivel föléje magasodott. A kandalló fényében sűrű, hullámos, barna hajában néhány világosabb tincs látszott. Határozott sásorr, magas homlok, markáns áll és érzéki száj. Arcszeszének enyhe illata összekeveredett a friss téli levegővel.

Phoebe felkapcsolta a mennyezeti világítást, ezzel elűzve a kandalló meghittségét. A pillantása a férfi lábára esett.

– Megkérhetem, hogy vegye le a cipőjét? Ma reggel mostam fel a padlót.

Leo a homlokát ráncolta, de engedelmeskedett.

– Holtfáradt és éhes vagyok. Ha megmutatja a szállásomat, szívesen elfoglalnám, Mrs. ...

– Kemper. Phoebe Kemper. Szólítson csak Phoebe-nek! – A lány önkéntelenül is a nadrágjába törölte nyirkos tenyerét. – Egytálételt főztem. Még biztosan meleg, mert későn ettem. – Mint az utóbbi időben mindig. – Kenyér is van még.

Leo arca egy kicsit felderült.

– Csodásan hangzik.

– A fürdő ott szemben van, az első ajtó a folyosón jobbra. Mindjárt megterítem az asztalt.

– És utána megmutatja a bungalómat?

– Ööö... igen, természetesen.

Talán nem kellett volna ragaszkodnia ahhoz, hogy Leo vegye le a cipőjét. Egy férfi zokniban valahogy túl intim jelenség.

Phoebe az asztalra tette a levesestálat, hozzá friss kenyeret.

– Nem tudom, mit szeretne inni.

– Egy koffeinmentes kávé jólesne, feltéve, ha van.

– Természetesen.

Miközben Leo nekilátott az ételnek, Phoebe kávéét főzött, aztán kitöltötte egy csészébe. Nem lepte meg, hogy a férfi feketén, cukor nélkül issza. Semmi felhajtás!

A vendég szemlátomást nem túlzott, amikor azt mondta, hogy éhes. Rövid idő alatt eltüntetett két tányér levest, három szelet kenyeret és néhány kekszet, amit Phoebe még a délelőtt sütött.

A lány az asztalra tette a kávéskannát.

– Kérem, szolgálja ki magát!

Aztán bocsánatkérést motyogva elhagyta a helyiséget.

Leónak egyre jobb kedve lett, ahogy evett. A bungalójában ugyan valószínűleg bőven lesz ennivaló, de ő nem valami nagy szakács. Atlantában persze minden ott volt közel. Szusi éjszaka háromkor? Nem gond. Egy kiadós reggeli? Telefonon megrendelte, és már szállították is.

Miután az ízletes keksz utolsó morzsáit is eltüntette, felállt, és nyújtózott egyet. A hosszú úttól minden tagja elgémberedett. Büntudatosan gondolt az orvos figyelmeztetésére, miszerint kímélje magát. De egyszerűen képtelen volt rá.

Mostantól ez másként lesz. Az orvosok, a barátok és a családtagok tanácsai ugyan az idegeire mentek, de megértette, hogy az infarktusával mindenkit nagyon megijesztett. Az egyik pillanatban még a tárgyalóban állt, és próbált meggyőzni egy csapat potenciális befektetőt egy új koncepcióról, a következőben pedig már a földön feküdt.

Utána kiesett néhány perc. Csak azt tudta, hogy nehezen vette a levegőt, és hogy óriási nyomást érzett a mellkasán. Gyorsan elhessegette ezeket a gondolatokat, és körülnézett a kellemes helyiségben, amely egyszerre volt konyha, étkező és nappali.

Phoebe Kemper barátságos otthont teremtett itt magának. A fapadló csillogott. Tarka, vastag szőnyeg egészítette ki az étkezősarkot. A kandalló mindkét oldalán könyvekkel teli polcok. Miközben a pillantása végigsiklott a regények és szakkönyvek címén, ráébredt, hogy végre lesz ideje olvasni.

Halk nesz árulkodott arról, hogy a vendéglátója visszatért. Leo megfordult. Egyszerűen elragadó ez a lány! Koromfekete haját hosszú, vastag copfba fonta. Magas volt, és karcsú. Kopott farmert és virágos blúzt viselt. A szeme sötét, szinte fekete. Vajon indián vér folyik az ereiben?

– Most már jobban érzi magát? – Phoebe mosolyogva nézett a férfira. – Mindenesetre már nem úgy fest, mint aki a legszívesebben meggyilkolna valakit.

Leo zavartan nevetett.

– Elnézést, szörnyű napom volt.

Phoebe arcáról eltűnt a mosoly.

– Attól tartok, még nincs vége. Van egy kis gond a foglalásával.

- Lehetetlen. A sógornőm mindent elintézett, és nálam van a foglalás megerősítése.
- Egész nap próbáltam elérni.
- Sajnálom. Az unokahúgom beleejtette a kádba a mobilomat. De most itt vagyok.

Phoebe felsóhajtott.

- Múlt éjjel komoly vihar volt itt, és megrongálta a bungalóját.
- Biztosan megleszek ott.

A lány a fejét rázta.

- Megmutatom a károkat. Kérem, jöjjön velem!
- Álljak közelebb a kocsihoz? – kérdezte Leo, miközben felvette a cipőjét.
- Nem szükséges.

Phoebe magára kapott egy dzsekit. Zsebre tett valamit, ami digitális fényképezőgépnek látszott, és az ajtó melletti asztalról felvett egy nagy elemlámpát.

Leo némán követte a kavicsos úton. Ingerülten állapította meg, hogy kocsihoz is mehetek volna. Ebben a pillanatban Phoebe olyan hirtelen állt meg, hogy ő majdnem nekiütközött.

- Itt vagyunk. Láthatja, hogy a vihar mit művelt a bungalójával.

Leo hüledezve követte a zseblámpa fénysugarát, és nem akart hinni a szemének. Egy óriási fa feküdt keresztben a kis házon. A súly teljesen beszakította a tetőt.

– Atyaég! – A férfi önkéntelenül is visszaneézett Phoebe otthona felé. A lány is járhatott volna így. – Gondolom, halálfélelme lehetett.

– Hát, voltak már kellemesebb éjszakáim... Hajnali három felé felriadtam a csattanásra. Ma reggel pedig megállapítottam, mi történt.

- Nem próbálta meg lefedni a tetőt?

Phoebe felnevetett.

– Úgy nézek ki, mint Superwoman? Tisztában vagyok a határimmal, Mr. Cavallo. Felhívtam a biztosítót, de természetesen rengeteg most a dolguk. Holnap délután valószínűleg idejön valaki, de csak akkor hiszem, ha látom. Amúgy sem változtatna semmin. Annyira zuhogott, hogy biztosan minden elázott odabenn.

Most már csak az a kérdés, hol fog lakni, töprengett Leo. Noha eleinte berzenkedett a kényeszerpihenő ellen, időközben egész megbarátkozott a gondolattal.

Phoebe megérintette a karját.

- Ma elalhat a házamban.

Némán mentek vissza.

– Jöjjön be, és melegedjen fel! – invitálta Phoebe. – A sógornője mesélte, hogy kórházban volt. Behozom a csomagját, ha megmondja, mire van szüksége.

Leo zavarba jött, és bosszankodott. Hattie és az anyáskodása!

- Magam is be tudom hozni – felelte kurtán. – De köszönöm az ajánlatát – tette hozzá vonakodva.

Ebben a pillanatban tisztán hallotta egy kisbaba sírását. Megrökönyödve nézett körül. De Phoebe és ő egyedül voltak. Van itt talán valami állat, amely hasonló hangot ad ki? Mielőtt tovább töprenghetett volna ezen, újra hallotta a sírást.

Phoebe a kezébe nyomta a zseblámpát.

- Tessék, fogja meg! Be kell mennem a házba.

Leo elvigyorodott.

- És egyedül hagy a vadállatokkal?
- Hogy érti?
- Ez nem valamilyen állathang?

Phoebe halkán nevetett.

– Élénk fantáziája. – Közben kivette a zsebéből azt a tárgyat, amit Leo digitális fényképezőgépnek gondolt. Bébifon volt. – Az imént egy kisbaba sírását hallotta. Tehát gyorsan be kell mennem, mielőtt elszabadul a pokol.

Leo tanácstalanul nézett Phoebe után. Csak mikor kezdte úgy érezni, hogy jéggé fagy, vette ki a

laptopot meg egy kis bőröndöt a kocsiból, és ment be a házba. Megtorpant, amikor megpillantotta Phoebe-t egy kisbabával a karján a kandalló előtt, ahogy a gyerek hátát simogatta. Döbbenet nézte a megható jelenetet. A sógornője arca volt ilyen, amikor a kisfiát ringatta.

Ám a baba azt jelenti, hogy valahol egy apának is lennie kell. Noha Leo csak most ismerte meg ezt a Madonnát és gyermekét, valahogy csalódott volt. Phoebe nem viselt gyűrűt, de látta a hasonlóságot közte és a gyerek között.

Phoebe elmosolyodott.

– Ő Teddy. Az igazi neve Theodore, de hat hónaposan még túl kicsi egy ilyen komoly névhez.

Leo aznap este másodszor is kibújít a cipőjéből, és letette a csomagját. Mosolyt kényszerített az arcára.

– Aranyos.

– Hajnali háromkor már nem tűnik annak. – Phoebe arca a megjegyzés ellenére ragyogott.

– Nem alussza át az éjszakát?

A lány összevonta a szemöldökét a ki nem mondott kritikára.

– A korához képest jól alszik. – A baba időközben megnyugodott, és kis öklét a szájába gyömöszölte. Phoebe megpuszilta a feje búbját. – Általában este tíztől reggel hatig-hétig alszik. De most jön a foga.

– Nehéz ügy.

Phoebe a másik karjára vette a babát.

– Jöjjön, megmutatom a vendégszobát! Nem hiszem, hogy zavarni fogjuk, még ha ma éjjel többször fel is kell kelnem.

Leo követte Phoebe-t a kis előszobába. A lány kinyitott egy ajtót.

– Még hideg van idebenn, de hamarosan meleg lesz.

A férfi kíváncsian körülnézett.

– Nagyon csinos.

A szobát egy hatalmas, fából készült ágy uralta, amely illett a ház stílusához. A nagy ablakot zöld függöny takarta. A parkettán ízléses, modern szőnyegek. A szomszédos fürdőben a masszázskád mellett egy tágas zuhanykabin is helyet kapott.

– Érezze otthon magát! – mondta Phoebe. A karjában tartott baba közben elaludt. – Amennyiben a környéken akar maradni, reggel segíthetek felhívni néhány címet.

Leo homloka ráncba szaladt.

– Tekintélyes összeget fizettem. Nem szeretnék akárhol megszállni.

– Természetesen visszakapja a pénzét, de látta a bungalót. Még ha a biztosító hamarosan fizet is, eltart egy darabig, míg ott ismét lakhat valaki.

Leo az akarata ellenére volt itt. Most megvan az ideális ürügy, hogy azonnal visszatérjen Atlantába. Csak annyit kell mondania Lucnak és Hattie-nek, hogy összeesküdtek ellene a körülmények.

De valahogy nem tetszett neki ez az elképzelés.

– Egyébként hol van Mr. Kemper? Nem az ő dolga lenne, hogy rendbe hozza a bungalót?

Phoebe egy másodpercig értetlenkedve nézett rá.

– Mr. Kemper? – Aztán hirtelen felnevetett. – Nem vagyok férjnél.

– És a baba?

Phoebe felvonta a szemöldökét.

– Lehetetlennek tartja, hogy egy nő egyedül felneveljen egy gyereket?

Leo vállat vont.

– Úgy vélem, egy gyereknek joga van mindkét szülőjére. De ettől eltekintve azt hiszem, hogy a nők mindent meg tudnak csinálni, amit akarnak. Ugyanakkor felfoghatatlan számomra, hogy egy olyan nő, mint maga, arra kényszerülne, hogy egyedül nevelje fel a gyermekét.

– Egy olyan nő, mint én? Ezt meg hogy érti?

Leo az ágy egyik oszlopának dőlt, és keresztbe fonta a karját.

– Lélegzetelállítóan szép. Tennessee-ben talán vakok a férfiak?

Phoebe fintorogva az égre emelte a tekintetét.

– Most flörtöl velem?

– A világ végén él a kisfiával. A gyerekhez tartozó apa nélkül. Ilyenkor egy férfiban felmerülnek kérdések, nem?

Phoebe egy darabig behatóan fürkészte Leót. Aztán sarkon fordult, és elindult. A férfi követte. A szomszédos szobába mentek, ahol Phoebe óvatosan lefektette a szenderegő gyereket. A kisfiú az oldalára gördült, és aludt tovább. Phoebe felegyenesedett, és keresztbe fonta a karját a melle előtt.

– Először is nem vagyunk a világ végén. Gatlinburg csupán tíz mérföld. Pigeon Forge pedig még közelebb van. Vannak üzletek meg minden, ami a mindennapokhoz kell. Szeretek itt élni, nagyon békés.

– Elhiszem.

– Másodszor Teddy az unokaöcsém, nem a fiam.

– És miért van itt?

– A nővérem és a sógorom hat hétre Portugáliába utaztak, hogy rendezzék a sógorom apjának hagyatékát. S mivel az út egy ilyen kisbabának túlságosan megerőltető lenne, elvállaltam, hogy addig vigyázok rá.

– Biztosan szereti a gyerekeket.

Árnyék suhant át Phoebe arcán.

– Szeretem az unokaöcsémet. – Megköszörülte a torkát. – De a lényeg az, hogy jelenlegi állapotában nem adhatom ki magának a bungalót. Valami mást kell keresnie.

– Már meg is találtam. Mit szólna a vendégszobához?

Phoebe magában elismerte, hogy Leónál makacsabb emberrel még nem találkozott.

– Ez nem panzió – jelentette ki. – Van egy bungalóm, amit bérbe adok. És az a bungaló jelenleg nem lakható, tehát érvénytelen a szerződésünk.

– Ne hozzon elhamarkodott döntéseket! – figyelmeztette mosolyogva Leo. – Szobatiszta vagyok, és jól használható, ha például égőket kell kicserélni, vagy pókokat és más bosszantó lakótársakat eltávolítani.

– Az égőket én is ki tudom cserélni, és rovarirtóm is van itthon.

– Rengeteg idő ellátni egy kisbabát. Jól jön egy kis segítség.

– Nem úgy néz ki, mint aki szívesen cseréli ki egy gyerek pelenkáját.

– Talált!

Most végre feladja?

– Üzletet ajánlok. – Miközben Phoebe beszélt, feltette magának a kérdést, vajon elveszítette-e a józan eszt. – Elmeséli, miért akar feltétlen itt maradni, és én átgondolom a döntésemet.

Első ízben látott szorongást Leo arcán. És sebezhetőséget.

– Mit mondott a sógornőm, amikor lefoglalta a szállást?

Ügyes trükk. Kérdésre kérdéssel válaszolni.

– Említette, hogy maga beteg volt. Többet nem. De őszintén szólva nem úgy néz ki, mintha a sír szélén állna.

Leo ironikus mosolyra húzta a száját.

– Köszönöm szépen.

– Ha jól gondolom – Phoebe összehúzott szemmel mustrálta Leót –, nem olyan embernek tűnik, aki két hónapra szabadságra megy.

Leo kerülte a tekintetét.

– Szükségem van egy kis szünetre – felelte. – Ez nem elég indok?

– Oké – bólintott Phoebe megadóan. – Maradhat. De ha az idegeimre megy, fenntartom a jogot, hogy kitegyem innen.

Leo megkönnyebbülten elvigyorodott.

– Fair ajánlat.

– És ezer dollár hetenként, ha enni is nálam akar.

Ez egy utolsó kétségbeesett kísérlet volt, hogy Leót eltérítse a szándékától. De a férfi csak

bólintott.

– Ahogy gondolja. – Aztán elkomolyodott. – Nagyon köszönöm.

A kisbaba a hátára fordult, ezzel megzavarta az intim légkört. Phoebe felvette a gyereket, és magához szorította.

– Akkor jó éjszakát!

Leo biccentett.

– Szép álmokat! És ha ma éjjel járkalni hall, ne ijedjen meg, mostanában sajnos álmatlanságban szenvedek.

– Készítsek magának egy bögre meleg tejet?

– Köszönöm, nem. Holnap reggel találkozunk.

Leónak lelkiismeret-furdalása volt, amiért Phoebe-t gyakorlatilag rákényszerítette, hogy fogadja be. De feltétlen maradni akart. Atlantában mindenki úgy bánt vele, mint a hímes tojással. Jóllehet az öccse, Luc igyekezett titkolni, de egyértelmű volt, hogy ő és Hattie aggódnak érte. Leo ugyan kimondottan kedvelte őket, de most időre volt szüksége, hogy tisztába jöjjön magával és a helyzetével.

Az első gondolata az volt, hogy újra beleveti magát a munkába, de az orvosa ezt határozottan ellenezte. A két hónapos szabadság a hegyekben egyfajta kompromisszum volt. Nem maradt más választása, rá kellett bólintania.

Leo ásított, és nyújtózott egyet. Fáradt volt. Most fizeti meg az árát annak, hogy éveken át túlhajtotta magát. Mindenesetre a széles ágy valósággal hívogatta.

Kár, hogy egyedül kell aludnia. Amikor Phoebe-re gondolt, a teste nyomban reagált. Kényszerítette magát, hogy ne vegyen tudomást róla...

Teddy nem mozdult, amikor Phoebe visszafektette a kiságyba. Tűnődő mosollyal nézte. Tudta ugyan, hogy a nővérenek nagyon hiányzik a kicsi, de örült, hogy legalább nem kell egyedül karácsonyoznia.

A szíve nagyot dobbant, amikor eszébe jutott, hogy talán Leo is itt lesz. De nem! Az ünnepekre biztosan hazamegy a családjához, aztán januárban visszajön még pár hétre.

Miután a férfi sógornője lefoglalta nála a szállást, Phoebe rákeresett a bérlőjére a Google-on. Megtudta, hogy nőtlen, ügyvezető igazgató egy nemzetközi textilkonzernnél, amit még a nagypapa Olaszországban alapított. Azt is kiderítette, hogy különböző jótékonyági szervezeteket támogat, nemcsak pénzzel, hanem konkrét munkával is. Pedig nem is kellene dolgoznia. Annyi pénze van, hogy egy életre bőven elég lenne. De Phoebe megértette a Leóhoz hasonló férfiakat. Szüksége van a kihívásokra, az értelmes tevékenységre.

Kockázatos, hogy befogadta a házába, gondolta. Nyomasztó volt az érzés, hogy a férfinak valamiképpen segítségre van szüksége. Phoebe nem akart több felelősséget a nyakába. De ha a vihar nem tette volna tönkre a bungalót, Leo két hónapon át magára lenne utalva. Tehát felesleges aggódnia. Azért talán óvatosan kipuhathatná, miért tűnik a férfi olyan elveszettnek.

Miközben lefekvéshez készülődött, a gondolatai folyton Leónál jártak. És amikor már a takaró alatt feküdt, magával vitte a képét.